

2291

வை
வை

சிவமயம்

தொத்திரமாலை

பே. செல்லம்மாள்

ஊரெழு

யாழ்ப்பாணம்

AR.

திருவூய்ய

8.1.61

நாளை
ஸ்ரீமதி

25-VNGR-

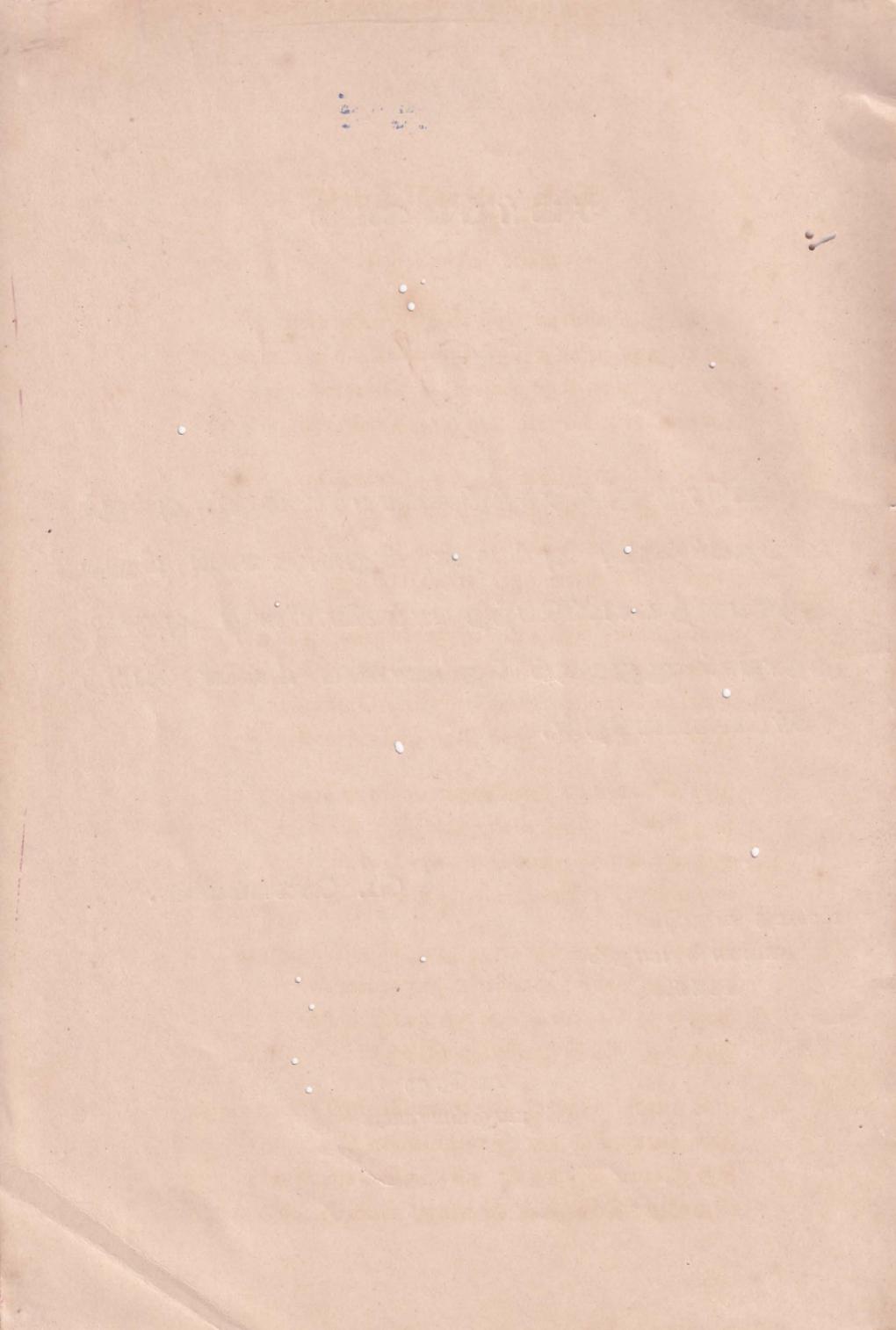
சமர்ப்பணம்

ஊரெழு ஸ்ரீ வீரகத்தி விநாயகர் மீதும் அவ்வூர் பரவதமர்த்தனி அம்மன் மீதும், சுவாமி மீதும் அடியேனற் பாடப்பெற்ற பாக்களை எனது அருமை த்தாயார் ஆறுமுகம் தெய்வானைப் பிள்ளை பேரிற் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

பே. செல்லம்மாள்.

மன்மத வருஷம்
வைகாசி மாதம்
1955.

ஊரெழு
யாழ்ப்பாணம்

குரு வணக்கம்

கலி விருத்தம்

1. தாயினுமினியன் தந்தையேயைனயன்
தூய தன் மனத்திற் தயவு மிக்குடையன்
தீயனவுன்னாத் திருவுடைச் செம்மல்
பாய்விடையேறும் பரமனுக்கன்பன்
2. சீரிய உள்ளம் சிவநெறிச் செல்வம்
கூரிய அறிவன் குணத்தினிற் குன்று
ஆரியஞச அருளொடு வந்து
பாரினிலென்னை ஆ! எனப்பரிந்து
3. அன்புடன் நோக்கி அருகினிலழூத்தென்
துன்பமகற்றத் திருவுளங் கொண்டே
என்பவமெல்லா மகற்றி மற்றெனக்கு
இன்பமளிக்கும் இன்மொழியொன்றை
4. இருவினையகல அளித்தனன் மன்னே!
திருநிறை செல்வன் தன் திரு நாமம்
குருவுருவாகியருளிய மறையோன்
மருமலர்ப் பாதம் மனத்தினில் வைத்து
5. இருள் தனிற் சென்று இடர்ப்படுவேனும்
மருளது நீங்க மணிமிடற்றனனைல்
அருளது வேண்டி அருந்தவம் புரிய
இருளது நீங்கி ஒளியது பெருக
6. மறையவர் கொடுத்த மணிமொழி கொண்டு
இறையவனிருந்த இமையமனுகித்
திறலுடை வேந்தன் தசமுகனென்பான்
விறலிழுந்திரங்கும் விதமது கண்டேன்.

7. அன்னவன்தன்னை நோக்கவும் நாணித் தன்னிகரில்லாத்தலை வளைக்காண உன்னிய யானுமுயர நடந்து மன்னவன் கோயில்முன் றிலடைந்தேன்
8. வேதநாகயன் விண்ணவர்க்கதிபன் பூதநாயகன் பொன்மணிவாயிலிற் கோதிலாச்சோதி கடிதெனத்தோன்றி நாதன்து திருநந்தி இருந்தான்
9. கற்றைவார் சடைக்கண்ணுதல் கோயில் குற்றமேயனுகாக் காவல்புரியும் பொற்படைச்செம்மல் புன்மையேன் தன்னை முற்றுறநோக்கி முழுதருள்புரிந்தே
10. என்னுயிர்நாதன் தன்முன்கொடுபோய் மின்னிடையாளோடுங் கூடவிருந்த பொன்னினு மிக்க பொலிவுறுபாதம் மன்னிநான்பணிய மாணருள்செய்தான்
11. மருளையகற்றி மமதயையறுத்து அருள்வழி கொடுபோயன்னலைக் காட்டிய குருமணி பிரேமசந்தரன் பாதம் சிரமுறச் சூட்டியேத்து வளென்றும்
12. புன்னெறியறியாப் புனிதப்பெருந்தகை தன்னையடைந்தார்க் கண்ணயேபோல்வான் என்குருநாதன் இன்மனைமக்களோ டின்புறவாழ இறைகழல் பணிந்தனன்.

நாற்சிரிரட்டியாசிரிய விருத்தம்

1. வானேங்குமதிற் கூடலாலவாயின் வேதியை முதளிக்குமுயர்வுழன்டோன் தானுகமுன்வந்தென் துயரந்தீர்க்குந் தாயாரின் தூபமொழியீந்தமேலோன்

2. தேனுடு மலர்க்கொன்றை யணியும் பெம்மான் திருநாமம் தந்நாமமாகக்கொண்ட மீனாட்சி சுந்தரனின் செய்யபாதம் மாநிலத்தில் நீடுழி நிலவி வாழ்க.

வெண்பா

1. கரிமுகமை கார்முகிலாம் கற்பகமாம் என்றும் பரிவுடனே காக்கும் பெருந்தகையாம்—பிரியமுடன் பேரருள் பொங்கிப் பெருங்கருணைபாலிக்கும் ஊரெழுவாழு முயிர்க்கு
2. என்னை நினைந்தென்றும் என்னுள்ளத்தாமரையிற் தன்னை நினைந்துருக்கத்தந்தருள்வான்—முன்னை வினைக்குவலிகெட மென்கருணை பூக்கும் பனைக்கை படைத்தபரன்.
3. ஏகாட்சரப்பொருளாய் ஏகனுயென்றைக்கும் போகாதென் சிந்தை புகுந்துறைவான்—பாகாரும் மோதகங்கைக்கொண்டு மோகந்தவிரத்தருளிப் பாதகங் தீர்க்கும்பரன்
4. உள்ளக்கணிவுடனே உள்குவாருள்தோறும் வெள்ளக்கருணையிகப்பொழியும் — வள்ளல் அருநடன மாடு மரஞர்புதலவன் பெரு வயிறுகொண்டபிரான்.
5. அண்டமுகடெல்லாமடி வயிற்றினுள்ளடக்கிப் பண்டரங் கன்பெற்றருளும் பாலகன்—எண்டிசைக்குந் தானேயொரு முதலாய்த்தத்துவங்கட்கப் பாலாய் வானேயாய் நிற்கும் மகிழ்ந்து.
6. ஒற்றை மருப்புடையான் ஓங்காரமாமுகத்தான் கற்றைச்சடை முடியான் காதலுடன்—பெற்றதிரு மைந்தன் பதங்கள் மலர்கொண்டு போற்றியிட முந்தைவினை முற்று மறும்.

7. ஊரெழுவாழு முயர்மக்கள் யாவரும் சீராக ஓங்கிச்சிறந்திருத்தல் — காராரும் மைதனையும் கண்டற் குவாய்த்தமகன்வார் கழல்கள் கைதொழுது பெற்றபயன்காண்.
8. வீரக்கழலதிர வீதிதனிலாடிவரும் வீரகத்திப்பிள்ளாய் வெவ்வினையேன்—பாரகத்து உன்னைப்பணிந்தேத்தி உள்ளங்குளிராமல் என்னைச் சிறைவைத்ததேன்?
9. கனவினில் விளையாடும் கணேச நீ அருளாமல் மனக்கவலை மாறி மகிழுமோ—எனக்குன்தாள் தாராமற் தீவினையேன் தத்தளிக்க உன்னிடத்து ஊராரைக் கூப்பிடலேன் உற்று.
10. என்னையறியாமலேதேது செய்தேனே என்னையறிந்து தானே துண்டோ — முன்னை வினையாலோ யாதாலோ வேழமுகத்தாய் எனை ஏங்கவைத்த தெவண்?
11. ஜிந்து கரமும் அழகிய பொன்மேனியுமாய்ச் சிந்துரப்பொற்பதம் நோவத்தம்பியொடும்-வக்தவைக்க கண்டுங்கை கூப்பாதிருந்தேனுக் கெஞ்ஞான்றும் உன்டோகருணையுரை.
12. திங்கட்சடையான் திருக்குமரன் பொற்பாதம் கங்குல் பகல்கண்டு போற்றுமல்—பங்கமுற்றேன் என்னேயோ என்வினையை என்னென் பேனென்றென்று உன்னி உன்னி ஏங்குமுளம்.
13. கற்று வெனக்கனிந்து கண்டோர்க் கருள்சரக்கும் நற்றுயே யானைமுகவா — உற்றுரும் உறவு முறுதுணையும் நீயென்றிருக்கு மெனைப் புறந்தருதலுன்றன் பொறை.

14. ஆயாதுஅறிவிலியேன் ஏது பிழை செய்தாலுங்
காயாது காத்தருளவேண்டினேன் — தீயாடும்
மன்றின் மனியீன்ற மாக்களிறே ஏழையேன்
என்றுந்தொழுவேணினிது.
15. சின்னஞ்சிறு நாயேன் சிற்றறிவினாலுனக்கு
என்னென்ன ஏதமிழைத்தாலும்—அன்னந்தான்
குற்றங் கணீக்கிக் குணங்கொள்ளுமா ரென்னைப்
பெற்றேய் பொறுத்தல் பரம்.

ஆசிரிய விருத்தம்

பாராதியண்டமெல்லாம் பரந்தாய்போற்றி
பரவெளியிலொருவனென இருந்தாய்போற்றி
காராகிக் கருமுகிலாய்க் கருணைபூத்துக்
கற்பகமாயெமைப்புரக்கு மிறைவாபோற்றி
தீராத தீவினைகள் துடைத்தடைந்தார்
துயரகல அருள்பொழியும் துதிக்கைபோற்றி
ஊராக ஊரெழுவையுவந்தாய் போற்றி
உறைந்தருளு முபயதிருவடிகள்போற்றி.

நேரிசை வெண்பா

சித்த மகிழ்ந்து சிரித்து விளையாடும்
அத்தி முகவாவென் அருமருந்தே — பத்தியுடன்
மாதாபிதாவுக்கு வாழ்த்துப் பாமாலைதர
நீதாவரமெனக்கு நேர்ந்து.

களி விருத்தம்

1. ஆண்டவாநின் அடைக்கலமாயினேன்
வேண்டு மாறருள் செய்ய நினைதியேல்
ஈண்டிருந்தெனை நின் அடிப்போதுக்கே
மீண்டு சேர்த்திட வேண்டுமென் ஜயனே.
2. ஜயநின் பொன் அடிமலர் போற்றியே
உய்யுமாறருள் செய்ய உவந்திடாய்
பொய்யதாகு மிப்புற்புத வாழ்க்கையை
மெய்யென்றெண்ணி வினைமயங்காமலே.
3. மயக்கந் தீர்த்திடு மன்னவனே மனத்
தயக்கந் தீர்க்குந்தயா நிதியே யருள்
பயக்கும் பொன்னடித் தாமரைபாடியே
நயக்குமாமலர் சூட்டு வளெந்தையே.
4. எந்தையே என் இன்னமுதேயுனைச்
சிந்தை நெந்துதொழுது பணிந்திட
முந்தை நாளடியேன் செய்வினையெலாம்
சிந்தும் வண்ணமருட்கடை நல்குமே.
5. நல்கு நம்மருட் தந்தை நற்றுயென
வொல்கி ஓங்கியென்னுள்ள முடைந்து நீர்
மல்குங்கண்கள் களிகொளவந்திடும்
செல்வநின் பதம் சேர்ந்து மகிழ்வனே.

அறுசிர் அடி ஆசிரிய விருத்தம்

1. அம்பலத்தரசே ! ஆதி ! அருமறைப் பொருளே ! கள்ள வம்பனேன் பிழைகள் யாவும் பொறுத்தருள் புரிதல் வேண்டும் செம்பொனே ! மணியே ! செவ்வாய்ச் செல்வியை மணந்தமார்பா எம்பெருமானே ! ஏழைக்கஞ்ச லென்றருள் செய்வாயே

2. முக்கன் கருடைய செல்வா முழுமணித்திரளே ! நாயேன். நெக்கு நெக்குருகியுன்னை நினைப்பதெக்காலஞ் சொல்லாய் நெக்கு நெக்குருகு மாறும் நினைந்துனைப் பரவுமாறும் செக்கர் மேனியனே ! யார்க்கும் செய்பவன் நீயே யன்றே

3. குஞ்சிதபாதக்கண்ணே ! கண்ணுண் மாமணியே யென்னை அஞ்சலென்றருளி என்னையயர்த்திட்ட லழகோ ஜயா ! பஞ்சின்மெல்லடியாள் அன்னை பவளவாய்க் கிள்ளை தானும் கொஞ்சிநின் குழை கொள்காதிலென் துயர் கூறிடாளோ !

4. மாவடுவகிரே யன்னகண்ணுடைமங்கை பங்கா பூவினும் மென்மையான பொற்பதமுடைய தேவே ! பாவியேன் பன்னுட்கூவிப் பரிந்தழைத்திடுதல் கண்டும் நீவிர் வாளா விருப்பின் நுமக்கிது நேறியேயாமோ !

கட்டளைக் கலித்துறை

5. “பன்னைழைப் பொழியானென் றதிர்ப்படு” மென்றுரப்பா
உன்னியே நானுமுன்பேர் உரைத்திட லறியால்
கொல்லோ மன்னவா! மாதோர்பாகா! மணிகண்டா!
மாதேவாவோ! முன்னவா! முதல்வா! முக்கண்
முர்த்தியே! இரங்கிடாயோ.

கலி விருத்தம்

1. இரக்கமென்பதே யில்லையோ அரசே!
அரக்கனை விரலாலன் றடர்த் திட்டாய்.
மரக்கணையும் வருகெனப்பணித்துள்
உருக்கியாட் தொளவேண்டினேன் கண்டால்
2. அன்பிலேனென் றகற்றிடலையனே
என்பினையுருக்கும் அன்புதந்து நீ
என்பவம் கெட்யானுளைப் பாடியே
துன்பெலாமகற்றும்படி துன்னவே.
3. உலகெலாம் புரக்குமுத்தமா! வாராய்!
அலகிலா ஆனந்த வெள்ளமே! வாராய்!
நிலவுலாம் செஞ்சடை நாதனே! வாராய்!
மலரொடும் பணிவேன் மன்னவா! வாராய்!
4. மின்னிடையுமையாள் தன்னெடுங்கூடி
இன்னருள் சுரக்க இறைவனே! வாராய்!
பொன்னேளிகாலும் புனிதனே! யென்றும்
நின்னை மறவாவரம் தரவாராய்!
5. திரு நீலக்கண்டச் செல்வமே! வாராய்!
இரு வினையகற்றி இனைமலர்தந்து
மருமலர் தூர்வி மகிழ்ந்து நான் பணிய்
அருமருந்தே! நீ அன்புடன் வாராய்!

கலித்துறை

1. தளர விட்டென்னே நீ அழகு பார்க்கின் றதுந் தகவி தயோ இளகி நின் இன்னருள் தருதியேஹுய் வனைல்லையானால் குழவிதாய் கைவிடலமுத முதவடனைக் குன்று மாபோல் மழவிடை மன்னநின் மலரடி அழுது நான் தொடருவேனே.
2. ஆதியுமந்தமு மற்றதோர் செல்வமே அடியனேற்குச் சோதியாய ரு ஸி ய மாபெருங்கருணையைச் சிந்தை செய்யேன் போததெலா மவத்தினிற் போக்கி நின் பூங்கழல் பரவியேத்தேன் பேதயேன் செய்வகையேது மேயறிகிலேனேழை யேனே.
3. மைந்தனையிழந்த மாபாவி யேனுன்னுடன் ஊடிவாடி நிந்தையே பேசவும் நின்மலா நின் உளங்கனிந்துருகித் தந்தையாய் வந்தெனைத் தயவொடு மெழுப்பியே நீருமாட்டி மைந்தரின் தரிசனம் தந்துபின் நந்தியைத் தந்து நின்றூய்.
4. இராவணன் கோலமுமிமய மாவரையும்வரையின் மேலே பராவரும் சோதியாய்ப் பரிந்தெனை யாண்டநின் காவற் செல்வன் நிராசையாய் நின்ற என் நிலைமை கண்டேயவர் போயின்னர் முராரியும் காணேனைச் செல்வமே என் முன்னே வந்துநின்றூய்.
5. நின்ற நின்தனை நான் உற்று நோக்கிடுமுனர் வலக்கை தூக்கி மன்றினில் நின்றதோர் கோலமாய் மலர்ப்பதம் தூக்கியாடி என்றனையஞ்சி டேலென்று நின்பவளவாய் மலர்ந்து நாயேன் உன்றனைத் தொடர்ந்திட ஆடி நீ சென்றனை மாசிலா தோய்!,

6. இரும்பினைக் காந்தமே யிழுக்குமா போலெனை
இழுத்துக்கொண்டு
அரும்பிய கனிவுடன் திருமுகம் மறைத்திடா அருமை
பூண்டு
முருந்திள நகையொடும் முன்னரே யென்னையு மாட்டி
யாட்டித்
திரும்பி நான் பார்த்திடா வண்ணமே யழைத்து
நின் கோயில் புக்காய்.
7. நெருங்கிய தொண்டர் குழாத்தினூடே புகுந்து நீ
சென்றனை நடனபாதா!
அருந்தவர் கரங்களிலன்புடனே குடைகொடி சாமரை
யேந்தி நிற்க
இருந்ததோர் தேரினையனுகி உன்றன திருவுருக்கரந்
தலை யெந்தை யெந்தாய்!
பிரிந்து நானினி யிங்கே யிருத்தல் சாலாதென்
பொன்னே! யென்னை நீ கூவிக்கொள்ளோ.
8. கல்லினும் வலியதென் வஞ்ச நெஞ்சம் கருணையா
லாண்டிடும் கனகக்குன்றை
அல்லினும் பகலினுமிடை விடாதேயன் பொடுந்
தொடர்ந் தெதிர் நின்றிடாதே
புல்லிய வாழ்க்கையின் துன்பம் மேன் மேற்பொங்கி
யெழுந்து நின்றழுத்தக்கண்டும்
மெல்லியல் பாகனை வாழ்த்தி வாழும்மந்திரம் மறந்து
மேமோசம் போகும்.
9. துன்பமோ அழவிடற்கரிதெனினும் தன் தலைவன்
கழல் நினைந்திடாது
இன்பமாயுலகெலாம் நிறைந்த வள்ளல் இனை மலரேத்
தவும் இசைந்திடாது
பின்பினே திரிந்து அருள் புரிந்துநாளும் புரந்திடும்
புனிதலை வினையினேற்குக்
கண்முனே மலர்ந்திடுஞ் சுடரைத்தானும்
காதலாலனுகிட இடங் கொடாதே.

10. ஜயகோ இதன் வலிபகரொன்றை ஜம்புலன்
வழியெனக் கொண்டுபாயும்
மையலாம் வாழ்க்கையில் ஆழ்த்தி ஆழ்த்தி மயக்கியே
இருள்தனிற் கொண்டு செல்லும்
பையவே இழுத்ததை இருத்தப் பார்த்தாற்
பாய்ந்தெழுந்தரசன் நானென்று நிற்கும்
மெய்யனே என்னிலைக் கிரங்கிடாயோ மனமதை
யாளவே வரந்தராயோ.
11. அத்தனே ! ஆருயிரச் செல்வமே ! நீ அடிமையைக்
கைவிட நினைந்திடாதே
பித்தனேன் பிழையெலாம் பொறுத்துத் தாயே
பரிவுடன் இன்னருள் புரிந்திடாயோ
மெத்த நானஞ்சியுன் கழலடைந்தேன் அஞ்சலென்
ரெருதரம் அருள்சுரப்பாய்
மத்தமும் மதியமும் மணிகொள் பாம்பும் கங்கையுந்
தங்கிய சடையினுனே
12. அரகர எனமொழியரற்றி நாயேன் அகிலமும்
நீயுமாயாட ஆடச்
சிரமிசைக் கூப்பிய கரங்களோடும் சேவடியாடியே
தொடரவைத்தாய்
பரந்தெழு சிந்தையை ஆண்டு கொண்டு அன்புசெய்
வாயென அன்பர் சொன்னார்
நிரந்தரமாகவே இந்த நாயை நின்மலர் ஆண்டருள்
புரிவதெப்போ
13. திருவடி நொந்திடத் தேடி வந்தென் தந்தையாய்
நின்று துயிலெழுப்பிக்
கரமலர் நொந்திட நீரிறைத்தென் சிரமிசைச்
சொரிந்து மலங்கழுவி
மரமென நின்ற என் மயக்கமெல்லாம் மகிழ்வொடுந்
தீர்த்தெனை யடிமைகொண்ட
அருமருந்தே யெனதின்பமே நீ வாவெனக்
கூவியழைப்ப தெப்போ.

14. ஆசைகள் எத்தனை அத்தனையும் அருளொடு
மறுத்தெனை அடிமை கொண்டாய்
பூசைகள் பேணவும் விரும்பினேற்குப் பரிவொடும்
குருவென அமர்ந்திருந்தாய்
வாசநன்மலரினால் வழிபடவும் விருப்பொடு
மைந்தனைத் தொடர்ந்து வந்தாய்
பாசமறுத்திடுந் தாயும் நீயும் பரிவொடும் பாவியை
அழைப்பதெப்போ.

15. ஒமெனு முருவனைப் பயந்த செல்வம் அறுமுகச்
செம்மலையுவந்த அன்னை
தோமென ஆடல் நீ புரியும் போது அருகிலிருந்துனைப்
பருகுங்கண்ணால்
தேமொழி மாதுடன் கூடவேயென் ஆருயிர் நாத! நீ
ஆடி வாராய்
தாமதமாகாதென் தேவதேவா எந்தையே எந்தனை
உய்யக்கொள்ளோ.

கலி விருத்தம்

1. பொன் வண்ணன் பாகமொளிர் நீல மணித்தாயே நின் வண்ணங் காண விழை வேணியிகழாதே தன் வண்ணங்காட்டி அடியேமை ஆட்கொள்ளும் மின் வண்ணன் தன்னேடும் மேவி வருவாயே!
2. தீயினில் வெம்மையாய் நீரினிற்றன்மையாய்ப் பாவினிற் பொருளுமாய்ப் பரமனோடினைந்துளாய் தாவிடும் விடையினில் மேவிடும் செல்வனின் தேவியாய் நின்றெளிர் ஆனந்த வல்வியே.
3. உலகெலா மீன்றிடும் உமையளாய் அருள்பொழி அலகிலாச் சோதியாயாருயிர்த் தோழியாய் நிலவுலாம் செஞ்சடை நாதனோடாடிடும் மலருலாம் சேவடி காண விழைந்தனன்.
4. பங்கயன் நாவுறை பான்மொழிச் செல்வியும் மங்களந் தங்கிடும் மாயவன் தேவியும் பொங்கிடுங் காதலோடுன் பதம் போற்றிடும் அங்கயற் கண்ணி நின் பொன்னடி காட்டிடாய்.
5. ஆளை மாமுகளையும் அறுமுகன் தன்னையும் வானவர் தந்துயர் வாட்ட வழங்கியே ஏண்யுயிர்த்திரள் யாவையும் ஏன்றிட மானன நோக்கி நீ பேரருள் செய்தனை.
6. தீவினை யேனுனை நோக்கியே வெள்ளிநாள் மாவிரதந்தனை நோற்றனன் மாசிலாத் தேவி நீ பன்முறை என் துயர் கேட்டுமே மேவி நின் இன்னருள் தந்தெனத் தேற்றினை-
7. வாழ்வது குன்றிடு மென்றுமே சொப்பனம் ஏழையான் கண்டுனை என்னியயர்ந்திட மாழைமைப் பாவிய கண்ணியே ஏழையென் ஊழை யுணர்த்தி நீ உற்றது சொற்றனை.

8. என்ன தென் கிருந் றிலை ஏழையேன் கை தொழும்
அன்னமே என்னையும் ஆண்டருள் செய்திடாய்
நின்ன தென்றன்று நீ பன்னிய பொன் மொழி
உன்னியுன் பொற்பதம் வைத்தனன் என் சிரம்.
9. மெத்தவுமஞ்சிடும் பேதையேன் பெற்றதாய்
எத்தருணத்திலும் கைவிடாளன்று நான்
பத்தியோடுன் பதம் பற்றினேனுன் னுளம்
வைத்து நீ காத்திட வேண்டுமென் அன்னையே.
10. பஞ்சினும் மெல்லடி பண்ணினேர் மென்மொழி
வஞ்சியே நின் கழல் தந்தெனை யாதரி
நஞ்சணி கண்டனின் காதலீ! காத்தருள்
கெஞ்சியே கைதொழுந் தீ வினையேனையே.

தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

1. நீலமணி கண்டத்தோன் நிலா விளங்கு நீழ்ச்சடையோன் காலமெலா முன்னின்பக் காதல் நுகர்ந்தின் புறுவோன் கோல வனக் கிளியே! நீ கண்ணுதலான் தேவியென ஞால மெலா மடி பரவ அருள் சரக்கு மாரமுதே!
2. தேமொழியே! தெவிட்டாத கனிரசமே! யுனெப்பிரியா மாதேவன் வார்கழல்கள் நாள்தோறும் தொழுதெழுவேன் தேவாதி தேவன் எனை யானுடையான் தன்னேஞ்சும் பூதேவி சிதேவி புடைகுழ எழுந்தருளாய்.
3. பூமாலை சூட்டிப் புவனமெலா மடி பணிவார் நாமாலை சூட்டி நலம்பெற நான் நனிவிரும்பித் தாமாக என் நாவில் நீயருளத் தவழ்ந்து வந்த பாமாலை கழற் கணியப் பத்தியுடன் கொண்டுவந்தேன்.
4. மண்ணின்மேற் பெண்பிறந்து மாபாவி தீவினையேன் உண்ணின்ற பெருந்துயரம் பிடித்துந்த உளம் நொந்து கண்ணின்று பொழிந்துதிர்ந்த தரள நீரினிற் கலந்து விண்ணின் றிலங்கு முன்றன் விரைகழற்குச் சூட்டுகின்றேன்.
5. அருளேயுரவாய்த் திரண்டடியார் கண்களிக்கும் திருவேயெனையீன்ற மஞேன் மணியே! யுனைமறவா வரமேயளித்தருளி யுனதடியிற் சேர்த்திடுவாய் கரமுகிழ்த்து யான் சூட்டும் பாமாலை கழற்கணிந்தே.

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

1. வேணுட்டடிகள் திருவிசைப்பா ஒதும் வண்ணம் விதித்த சிவம் கோண தெனக்கு முன்னின்று கணிந்து சுரக்கு மருஞ்ஞடையான நாணை மிகுந்த தீவினையேன் நானும் வண்ணம் பல இடர்தந்து ஊனை வெறுக்குமுயிர் வாழ்க்கை அமைத்தானே என்றறியேனே
2. முந்தும் வினையின் செந்தீயில் மூழ்கி வெந்து நலிவுறுவேன் பந்தம் பலதின் வாய்ப்பட்டுப் பிரியும் வகையுந் தெரியாமற் சிந்துங்கண்ணீர் பதங்கழுவச் சிவனே என்று வாய்குழற நொந்து கலங்கி நின்றேனைநோவா வண்ணங் கை கொடுத்தே.
3. உடலைப்பிரியா நிழல்போல உயிரைப்பிரியா என் இறைவன் கொடிபோலடியேன் படர்ந்துய்யக் கொம்பாய் நின்று தாங்குபவன் படிமேலவலக்கடல் நின்று பரிந்து பன்னாழைத் திடுமென் செடிசேர் வினைகள் பொடி படுமாறருளும் செல்வம் வா என்றுன்.
4. வழியில் நின்று திகையாமல் வல்வினை யேனின் கரங்கொண்டு பழியோடவலமனுகாமற் பரிவோடென்னைக் கரந்தேகி விழியை இமைகள் காப்பதென வின்னும் மண்ணும் நிறைந்த சிவம் இழிவை எய்தியேயலையாமல் இரவும்பகலு மெனைக் காத்தான்

5. காக்கும் கருணை பொழியும் எனை அஞ்சேலன்று
ஆதரிக்கும்

நீக்கமின்றி நாயேனை நெருங்கியனைந்து கரம்பிடிக்கும்
தூக்கும் புனிதபதம் நோவத் தாய் போற் பரிந்து
பின் நடக்கும்
ஏக்கம் தவிர்த்தே எனையானும் பொன்னம்பலத்
தெம் மிறையவனே

கலி விருத்தம்

1. நேசமுடனீன்று நா கொல்லா மெனைப்புரக்கும்
ஈசனிடப்பாகம் நீங்காத பைங்கிளியே
ழுசையுகந் தென்னைப் புரிவோடுங் காத்திடுவாய்
மோச மிகுந்த நிந்தைத் துயர்க் கடலினின் ரெடுத்தே.
2. பாவியேன் பலநாஞும் பன் மலரா லுஜைப் பணிந்து
கூவியழுத்துரல் திருச் செவியினுள்நுளைந்து
தேவியுன் உள்ளத்தைத் தகர்த்திட நீ கண்கசிந்துள்
தூயகலையெடுத்துத் துடைத்திட வங்கண்டேனே.
3. அம்மா நீகண் கலங்கிக் கன கவலைப்பட வேண்டாம்
இம்மா நிலத்தில் இடர்க்கடல் நின்றெடுத் தென்னைச்
செம்மாந் திருவென்றுன் சேவடிக்கீழ் வைத்திடுவாய்
கைம்மா உரி போர் த்தோன் கண்ணகலாக்கண்மணியே.
4. உற்றுற்று நொந்தே உளம் வருந்தி நானமுதால்
பற்று மிகவைத்துப் பரிந்தருள் வாயென்று நிதம்
மற்று மொரு பற்றுமின்றி மலரடியே கை தொழுதேன்
குற்றங்கடிந்து குணங்கொண்டு காத்திடுவாய்.
5. அன்பேயுருவான அம்பலவன் அகமகிழு
இன்பே யுருவாக இணைந்த சிவகாமவல்லி
துன்பே யுருவாகத் தயங்கியுனை வந்தடைந்த
பெண் பேயேயானவெளைப் பிறப்புகல நோக்கிடுவாய்.

ஆசிரிய விருத்தம்

1. எந்தை நீ! எனை ஈன்ற அன்னை நீ; இவ்வாழ்க்கை வைத்தவனும் நீ! பந்தித்து வைத்தென்னைப் பகரோணத் துயரங்கள் நுகரச் செய்பவனும் நீ! முந்திச் செய்வினைக்கீடாய் இச்சிறை இருத்தியெனைச் சிட்சிப்பவனும் நீயே! சிந்தை நொந்தயராமற் தேற்றுபவனும் நீ! சிறியேனை மீட்பதெப்போ? பந்தமறப்பல நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்த்தியெனைப் பரிந்தாண்ட ஞானகுருவே! அந்தமோ ஆதியோ இல்லாத செல்வமே! சிவமெனும் சிறந்த பொருளே!
2. மாதா பிதாவும் நீ! மன்னுயிர்க்குயிரும் நீ! மாசிலா மணிச்சோதி நீ! வேதாவையில்வண்ணம் என்தலையிலெழுதென விதித்திட்ட கள்வனும் நீ! பூதலந்தனிலிந்த ஏழை படும்பாடு பகர்ந்திட முடிந்திடாதே தாதா வென்றுன்னை நான் தேடி நின் வாயிலில் நீள்கரம் குவித்து வாழ்த்திப் பாதாரவிந்தம் பன்முறை பணிந்து நின் கருணைக்கிரந்து நின்றால் ஏதோ என்றிருப்பதழகோ, எனையீன்ற செல்வமே; சிவமெனும் சிறந்த பொருளே!
3. பாராதியண்டங்கள் நிகரிலாப் பாங்குடன் படைத்துத் துடைக்க வல்லாய்! நீராதரமாய் நின்று நீங்காத கருணையால் நிலமெலாம் புரக்க வல்லாய்! பேராத பரிவினற் பாரினிலுயிர் தொறும் பிரியாதுறைய வல்லாய்! சீரான சிற்பிழோற் செகமெலாம் சித்திரம் அழகொழுக எழுதவல்லாய்! ஆராத அன்பினால் அண்டர் நாயகா! என அழைப்பேனை ஆள இயலாய்! தீராத வினையெலாம் தீர்த்திடும் செல்வமே! சிவமெனும் சிறந்த பொருளே!

4. அண்ண எனக்குவி அருண்முகம் நோக்கிடும்
அடியேனுக்கருள நினையாய்!
பண்ணூர்ந்த மென்மொழிப்பாவை நல்லாளாடும்·
பயில்வதாலெனை மறந்தாய்!
கண்ணூர்ந்த நீரினிற் கலந்திடுங்கடிமலர் கருதியும்
நோக்கவில்லாய்!
எண்ணை எண்ணங்கள் எண்ணி நான் அயர்ந்திட
ஏழையை விடுதலழகோ
தண்ணூர்ந்த திங்களோத் திருமுடி தனிற்தரித்தாதாதாவு
செய்த தாயே!
பெண்ணை பாவியைப் பெற்றதோர் செல்வமே;
பிரானெனப்பெற்ற பொருளே!
5. முத்திக் குவித்தான மணிவாக்கை மலர்க்கரத்தெழுது
கோல் தாங்கியெழுதிப்
பத்திப் பெருக்கினாற் பாவியேழும்யவே பாரினில்
நிலவவைத்துச்
சித்தர்கள் சூழ்தர ஆலவாயமர்ந்திடும் சோதியே
சிறியேனையும்
தித்திக்கு மன்பினாற் தாயெனப்பரிந்து நின்
திருக்கோயில் பணியவைத்த
முத்தனே! மலைமங்கை மனைனே! மதுராபுரிக்கரசே!
பித்தனேன் பிழையெலாம் பொறுத்திடும் செல்வமே!
சிவமெனும் சிறந்த பொருளே!

அறுசிரடி விருத்தம்

1. எத்தனை அழகிதாக ஏத்தினர் அடியாருள்ளை
அத்தனை அருமையாக அவர்க்கருள் புரிந்ததாலே
எத்தனை நாமஞ் சொல்லி ஏழையேன்
அழைத்திட்டாலும்
இத்தனை வயிரமாக இரங்கிடா திருத்தலேனோ?
2. நின்னையே மறவாதென்றும் நாவினற்துதித்து
வாழ்த்திப்
பொன்னை நேர்சடையா; யுன்றன் பூம்பதம் பணிந்து
போற்றி
அன்னையே! அப்பா! என்னை ஆண்டிட வேண்டுமென்று
பன்னி நான்பகர்வதெல்லாம் பழுதெனக்கருதினுயோ?
3. தீது தரனிழைத்திட்டாலும் தந்தை நீ!
பொறுப்பாயென்று
பேதையேன் பன்னை கூவிப் பேரொளிப்பரப்பே!
யென்றன்
போதெலாம் பணிவுக் காக்கிப் பன்மலர்
பறித்துச் சூட்டி
வேதநாயக! நின்பாதம் வழுத்து வதறியாய்
கொல்லோ?
4. அச்சமுமகற்ற மாட்டாய்! ஆதரவளிக்க மாட்டாய்!
எச்சமும் எவரும் என்னை ஏழையென்றிகழ்ந்து தள்ளப்
பிச்சையேற்றுண்ணும் வாழ்விற்புகுத்தினை
யதற்குத்தானும்
நச்சரவாட்டும் நாத! நாயேனால் முடிந்திடாதே.
5. பினியினாலுடலை வாட்டிப் பற்களைப் பிடுங்கிவீசி
அணியெலாந்துறக்க ஆட்டி அல்லலாந் தளையைப்பூட்டி
மணிமிடற்றறரசே! யிந்தமாநிலந் தன்னிலென்னைப்
பினிதருங்கன் மந்தானும் பெருவரை
யொத்ததேயோ?

6. அண்ணலே! அரசே! யென்பேன் ஆற்றேனுத்
துயரினாலே
நண்ணி நீ நாயினேற்குநயந்தருட் கருணை காட்டி
வண்ணமாமேனி காட்டி வாமையின் பொலிவுங்
காட்டித்
திண்ணமாயான்டு கொண்டென் தீவினை
துடைத்திடாயோ
7. கனவிடு மெழுகாயுள்ளங்கனிந்துநின்கோலந் தன்னை
மனதினிலிருத்தி யென்றும் மறந்திடா அன்பினேடும்
உனகழுவிறைஞ்சி யேத்தி உய்வழி கூடும்வண்ணம்
நினதருள் தருதல்வேண்டும் நேரிழைப்பிர்ந்த
கோவே!
8. மனமெனுங்குரங்கு மாய்ந்துன் மலரடி கூடுமாறும்
இனசன மென்னுமாய மயக்கொழிந்துய்யு மாறும்
தனதெனும் தருக்கு நீங்கித்தவநெறி சேருமாறும்
உனதருள் தருதல்வேண்டும் உமையவள்
மருவும்தேவே!
9. தாயவள் நீயே என்றுன் ஐந்தெழுத்தோது கின்றேன்
சேயிடந்தேடிச் செய்ய சேவடி நோவவந்து
நாயினுங்கடையேனுள்ளக் கோயிலில் நிலாவி
யென்றும்
நீயிருந்தருளல் வேண்டும் நான்மறை நேடும் நாதா!
10. உன்னடி மறவாதென்றும் உன்னியுன்
அடியார் பாடல்
பன்னிய நாவினேடும் பசந்தளிர் மலரினேடும்
சென்னியிற் கரத்தினேடும் சேவடி தன்னிற்கூடி
என் னுளங்கனிந்து போற்ற ஏழையேற்
கருளால்வேண்டும்

11. என்னையாளுடைய தேவன் எங்கணும் நிறைந்த
செல்வன்
பொன்னையே தோற்றமேனிப் பூரணன் புரிதக்கோலம்
மின்னியே மறையும் பின்னர் மறைந்து மேதிரி
வானம்மா!
- உன்னினுலுறைவன் உன்னுவிடினுடன்
ஒழிந்து கொள்வான்
12. அண்டங்கள் அநேககோடி அடங்கலுமாடல் செய்வான்
தொண்டனேன் தன்னைத்தேடித் தூமறைப்பாடல்
பாடி
முண்டகத்தாள்கள் போற்றி முதல்வனே
யருள்வாயென்று
கொண்டலங் கண்டன் நாமம் கூறியே திரிவதோரான்
13. இங்கு நீவந்திடாயோ! இருவினைதேடி நொந்து
கங்குலும் பகலுமெங்கும் கருணையை நாடிவாடி
அங்கணை! அரசே! யென்னை ஆதரித்தருள்வாயென்று
செங்கரங் கூப்பிச் செப்பும் செம்மொழி கேட்டும்
வாரான்.
14. திருவடி நாடி நாடித்துயர்க்கடல் சேர்ந்து மூழ்கி
இருவருங் காணுதேத்த இருஞ்சுடர்ப் பிழம்பாய் நின்ற
அருமறைப் பொருளே! அங்கண் அருட்கடலமுதே!
யென்று
பெருவினையுடையேன் போற்றும் பிதற்றலைக்
கேட்டும் வாரான்
15. தனிக்கவைத் தென்றன் பக்கல் தயவுடனிருந்த
தோரான்
குனித்திடு நயனங்காட்டிக் குரைகழில்
சேர்த்ததோரான்
மனித்தனுய் முன்னேதோன்றி மறைவிடமுரைத்த
தோரான்
பனித்திடுங் கண்ணீர்கண்டும் பரிவுடன்
நோக்கிப்பாரான்.

16. தன்னியே யன்றிமற்றேர் துணையிலாத்தனிப்பே
யென்றும்
தன்னியே நோக்கி யென்றும் திருவெழுத்தைந்து
மோதி
மன்னவா! என்றுகூவி மனந்தளர்ந்திருக்கு மென்றும்
என்னையானுடைய ஜீயன் ஏழையை எண்ணிப்பாரான்
17. நம்பினார்க் கருள்கள் நல்கும் நம்பெருமானென்
இறண்ணி
உம்பர் கோனருளாலன் றி உய்வகையில்லாளாகி
எம்பெருமானே! ஏழைபங்கனே! என்று நாளும்
செம்பதம் வாழ்த்திச் செங்கை கூப்பியே
தொழுதல் தேரான்.
18. எரியேழுமதனைக் காய்த்தான் மதகரி யுரித்துப்
போர்த்தான்
அருவரையெடுத்தானென்றே அரக்கனை அழுத்தி
நக்கான்
திரிபுரமெரித்த வேந்தன் தயவிலான் போலு மென்று
இருகண் நீர் சொரிய நின்றிங்கிணைமலர் தொழுதல்
தேரான்
19. பற்றெலாம் போக்கித்தன்னைப் பற்றுமாறருஞும்
வள்ளால்
குற்றமேகருதி மேலுங்கலக்கமே குறுகும் வண்ணம்
பெற்றிலான் போலு மென்னைப் புறத்திலே
தள்ளிவிட்டால்
உற்றவரில்லா நாயேற்குறுதுணையாவரேயோ?
20. அண்ணலேயோலம்! எந்தன் அன்னையே யோலம்!
நின்னை
நன்னைனர்க்கருள்வாயோலம்! நான்மறை
முதல்வா ஒலம்!
மன்னைனிற்பிறந்து நாயேன் படுதுயர் களைவா
யோலம்!
திண்ணனைத்தழுவி யாண்ட தெய்வமே ஒலம் ஒலம்!

21. அழுது நானுண்ணைப்பெற்ற அன்பை மிழந்து
போனேன்
தொழுது நின் பாதம் போற்றித் தில்லையம்
பலத்திலாடும்
முழுதலர்! கமலபாதா! முன்னவா! மன்னை! என்னேன்
பழுதுகள் பேசிப்பேசிப் புலையனையலை கின்றேனே.
22. காதலா வூண்ணையுள்கிக் கனவினு மறவாதேத்தி
நாதனே! எண்ணீயீன்ற நின்மலா! என்றுகவி
மாதொருபாகா! உன்றன் மலரடி வழுத்தா தென்ற
போதெலா மவத்திற் போக்கிப் புலையனையலை
கின்றேனே.
23. என்று நின் கருணையென் பால் எய்துமோ
ஏதோ என்று
மன்றினிலாடுங் கோலம் மனத்தினிலெழுதி நோக்கிக்
குன்றமர் புயத்தா! யுன்றன் குலமயிலோடுங் சூடு
நுன்றருள்வாயோ என்று நாயினேன் நவிகின்றேனே.
24. என்னுயிர் நாதன் என்று ஏழையேன் ஏத்தலாமோ
மன்னுயிர்க்கினியா! யுன்றன் மகிழமைகள் பகரலாமோ
பொன்னினைப் பழித்தமேனிப் புனித!
- இப்புலையனையைத்
தன்னியளாக்கி மேலுந் தளர்வுறச் செய்யலாமோ?
25. ஆண்டவன் நீயே என்று மடியவள்
நாயேனென்றும்
வேண்டிய வேண்டியாங்கிங் கீந்தருள் புரிவாயென்றும்
தீண்டுதற்கரிய தூயதிருவடி தருவாயென்றும்
தாண்டவமாடும் பாதா! தீயனேன் கருதலாமோ?
26. செம்மனச் செல்வி பெற்ற செம்மன மெனக்கும் நல்கி
அம்மைபோலடியனேற்கு மாதரவின்மையுள்கி
மொய்ம்மலர்ப் பாதசேவை மறந்திடாவரமு நல்கி
இம்மையே இரங்கியாள இறைவ! நீ இசைந்திடாயோ?

27. பரியின்மேலிவர்ந்து சென்று பாண்டியர்க்கருள்
புரிந்தாய்
குருந்தின்கீழிருந்து வாதவூரரைக் கெழுமிக்கொண்டாய்
மருந்தென எமக்குநல்க மணித்திரள்
தொகுத்து வைத்தாய்
அருந்தி நானழூக்கக் கண்டும் அருகணையாத தேனே?
28. நெக்குநெக்குருக்குமின்ப வாசகத்தேனை யுண்ண
முக்கனை! வருவாயென்ன முழுவதும் விரும்பி
யுண்டாய்!
பொக்கமே மிக்க பொல்லாப் புலையனே
ஞேதக்கண்டும்
பக்கலில் வாராதென்னைப் பாராமலிருக்கலாமோ?
29. தன்னிசுரில்லாத் தந்தாய்! தயவுடன் மணியையாண்ட
மன்னவா! மணியே! முத்தே! மலர்ந்திடும் சுடரே!
தேனே!
கண்ணலின் சுவையே! நாயுங்கனிவுடனமுது பாட
நின்னுளங்கனிந்து நல்லன்பருளிநீ காத்தல் வேண்டும்.
30. நிரந்தரம் பெருகு மன்பும் நின்னருள் மறவா நெஞ்சும்
திரிந்திடா நெறியுந் தூயவாசகம் பொருந்து நாவும்
குருந்தடியிருந்த கோலக்குருமணீ! அடியனேற்கும்
பரிந்து நீ யருளல் வேண்டும் பத்தருக் குருகுந்தாயே!

கலி விருத்தம்

1. பொன்னம் பலத்தே பொலியும் பாதம் உன்னுந்தோறும் உருக்கும் பாதம் மன்னே! என்ன மலரும் பாதம் என்னையாள எண்ணுங் கொல்லோ
2. ஶூடி ஆடி அருட்கண்ணேக்கால் பாடுமடியார் பாவம் போக்கும் நாடியேங்கும் நாயேன் தானும் கூடும் வண்ணம் குறுகுங்கொல்லோ.
3. பிறவியென்னும் புணரிவாய்ப்பட் டிறந்திறந்து இரங்கும் நாயேன் அறங்களோடு அன்பும் பூண்டு துறவுங்கொள்ளத் துணியுங்கொல்லோ
4. குணங்கள் கொண்டு குற்றம் நீக்கிச் சுணங்கள் போன்ற சிறியனேனும் வணங்கியேத்தி வழிபட்டுய்ய அணங்கிணேடும் அணையுங்கொல்லோ?
5. காலமெல்லாங் கருவற்றீன்று ஞாலங்காக்கும் ஞானக்கோதை மாலுங்காண முதல்வனேடும் பாலுந்தரவும் பரியுங்கொல்லோ?
6. ஏழை மீதே அன்பு கூர்ந்திட்டு ஊழை யுணர்த்து முற்ற அன்னை தாளைப் பணியும் தமியனேற்குப் பீழைப்பிணியுங் கொடுத்ததென்னே?
7. என்ன குறையென்றென்னை வினவும் கன்னல் மொழியின் கருத்தையறியேன் இன்னலாற்று திரங்குவேற்குற்று அன்னையாக அருள்ள் கொல்லோ?

8. அன்னையாகி அடியனேற்குத்
துன்னு மிருளிற் தண்ணீர் ஊற்றி
கண்டமாலை யென்னும் நோயைத்
தொண்டனேற்குத் தந்ததென்னே?
9. கண்டநோயாற் கலங்கு வேற்குப்
பண்டுபோலப் பரிவு பூண்டே
உண்டு நஞ்சை உலகு காத்த
அண்டார் நாதன் அனையுங்கொல்லோ
10. தில்லையாடுந் தேவதேவன்
எல்லையில்லாக் கருணைநாதன்
அல்லாழி அழுங்குவேற்கும்
ஒல்லைவந்துற் றுதவுங்கொல்லோ

அறுசிரடி விருத்தம்

மன்னவாவெ! எனஞ்சினில் மின்னி மறையுங்
கள்வவோ!
என்னகருதி ஏழையேன் ஏங்கிநோவவைத் துனை?
நின்னை நீங்கா நிலைமொடும் நாயினையில்வனம்
துன்னு மிருளிற் தனியிருந்து துரயவைத்தல்
தகுதியோ?

இதுவுமது வேறு வண்ணம்

1. கனவினி ற் குருவா ய்வந்துன் கரநிறைறமுல்லைகொண்டு தனியனேன் தலையைச் சுற்றித் தயவுடன் கழுத்தில்வைத்தாய் இனியனுயிரங்கி என்றன் பினிகெட அருள்வாய் கொல்லோ துனியுடலா விகொண்டென் தீவினை துடைத்திடாயோ
2. அண்ணலே! அமுதாயால முண்டிருள் கண்டத்தானே! பெண்ணேயோர் பாகமேந்தும் புண்ணியா! புலியனேப் பெண்ணெனப் படைத்துமென்மேற்பரி வில்லாப்பான்மை தன்னை என்னும்போதேழைபங்கன்னன்றுளை இயம்பொன்னதே!
3. சிறுவயதானபோதே சீலமும் தவமுமோதி அறிவுவந்தெய்த போதுன் திருவெழுத்தைதந்து மோதி உறுதுயரடையும் போதைக்குடனுடன் தேற்றியான்ட மறுவிலாமனியே! மாயப்பினிகெட. இரங்கிடாயோ?
4. உன்னருட் செல்வரப்பர் சுந்தரற்குற்றநோயை மன்னியகருணையோடுங் களைந்தவர் மகிழ்ச்சி கண்டாய் அன்னையாய்கில மீன்ற அங்கயற் கண்ணிபங்க இன்னல் தீர்த்தென்னையாள இரங்கினாற் குறைவதாமோ
5. தன்கழுல்பற்றுமாருதன் னெழுத்தைதந்து மீந்தும் கன்மனக் குரங்கினேடுங் குவலயமெங்கு நேடித் தன்னையே மறந்து துண்பச்சுழவினிலகப் பட்டேங்கிப் புன்மையே நிறைந்த பாவிக்கிரக்கழும் பொருந்துங் கொல்லோ
6. சன்மார்க்கர் காதலாகிச்சாயுச்சிய மெய்தி வாழ்ந்தார் நன்மார்க்க நன்பராகி நாதனினுருவம் பெற்றூர் அன்பார்ந்த தனயராகி அவனேடு முறையத்தாசர் இன்பார்ந்த பாத நீழலடைந்தன ரென்றும் நாடேன்

7. புற்புதக்குரம் பையீதுபினிபல நவியங்கூடம்
பொற்பதம் நாடநானும் புன்மனக்குரங்கின் காட்டி வில்
அற்புதமாக என்னையமைத்தரங்காக ஆடும்
மற்புய மணியே! மாயப்பினிகெட இரங்கிடாயோ
8. எத்தனை பிறவிதோறும் எத்துனை வினையையீட்டி
எத்தனையூழி தோறுமுழன்று நா னெய்த்தலைந்தேன்
பித்தனேன் பிழைக்கிரங்கிப் பெய்கழற் புனையுமீந்துன்
புத்தனைய்ப் பணியுங் கூடப் பணித்தருள்
புரிந்திடாயோ
9. எனக்கெனச் செயலிலாத ஏழையை யழைத்துப்
போயும்
மனத்தினில் விருப்பிலாமல் மறுத்துநான்
திரும்பலானேன்
இனத்தவர் இகழ்ந்து பேசச் சிறுமை ஓளடைந்து வாடி
தனக்கென இருப்பிலாத தனியவளாக்கினாயே!
10. குணக்கடலமுதே! கொண்ட சின்தனை
கொடியேன்றன் பால்
பணத்தினைத் தொழுவார்பாற்சென்றிரத்தலு
மினிமேல் வேண்டேன்
கணப்பொழுதேனுமிங்குத் தரித்திடுமுறவும்
வேண்டேன்
பினிப்படு முடலைப்போக்கிப் பொன்னடிக்
கடிமைகொள்வாய்

கொச்சகக் கலிப்பா

1. ஒன்றென்றுய் என்பந்தம் ஒருங்கே யறுத்தருளும் மன்றின்மணியே! மாசற்ற மலர்ச்சுடரே!
குன்றுதோருடிவருங் குமரவேள் தனைப்பயந்த
கொன்றை மலர்ச்சடையாய்! என்குறை
தீர்க்கவாராயோ?

தாழிசை

2. பாம்பின் வாய்த் தேரைபோல் பதைத்து நான் வாடுகின்றேன் பூம்பதநோவ நீ பூவையுடன் வாராயோ?
3. வெயிலிற் புழுப்போல வெம்பிநான் வாடுகின்றேன் கயிலைமலையானே! என் கலக்கந் தவிராயோ?
4. ஆழித்துரும்பு போல் அலைந்து நான் வாடுகின்றேன் ஊழிமுதல்வா! என் ஊழ்வினையைப் போக்காயோ?
5. தில்லையில் நடனமிடும் தெய்வமே சிவகாம வல்லியுடன்மகிழ்ந்து வினையேன் முன்வாராயோ?
6. மாண்டார் தலைபூண்டமார்புடையாய் உன்னுடைய காண்டற் கரியபதம் கொடியேற் கருளாயோ?
7. சோதியாயென் முன் துலங்கும் மணிவிளக்கே ஆதியே ஏழைக்கு அருள்புரிந்தாலா காதோ?
8. ஆவித்துனையே! என் ஆதரவே போற்றி என்று கூவியழைக்குங்குரல் குழைச் செவியிற் கேட்கலையோ?
9. மணிகண்டா! என்று மாபாவி அழைக்குங்குரல் பணிவாக உன் செவியிற் பண்ணவனே கேட்கலையோ?
10. பட்டபாடெல்லாம் பார்தனிலே போதாதோ இட்டமுடன் என்தலையில் இத்தனையு மெழுதினையோ?
11. அஞ்சாதே! என்று ஆதரித்துக் காவாயோ துஞ்சிநான் துயருறுதல் திருவுளச்சம் மதமோ?

12. நம்பிநான் கை குவித்தேன் நாதன் அருள்வானென்று வெம்பி நான் மெய்வருந்த நீ வாராதிருப்பதென்ன?
13. அன்னையு மப்பனுமாய் அடியேன் முன்வாரீரோ பன்னுதமிழ் மலராற் பரவிமகிழேஞே?

நாற்சீரிரட்டியாசிரிய விருத்தம்

1. தந்திமுகன்றனக் கிளைய கந்தாபோற்றி தயாநிதியே நின்பாதம் போற்றி போற்றி சிந்தையில் நிறைந்ததுயர் தீர்ப்பாய் போற்றி செங்கையில் வேலேந்தும் வீராபோற்றி தந்தைக்குச் சூருவாக அமர்ந்தாய் போற்றி தேவர்கள் துயர்தீர்க்க உதித்தாய் போற்றி உன்றனிரு சரணங்கள் தருவாய் போற்றி உமையன்னை உவந்தருளு முருகா போற்றி

ஸ்ரீ நேலி . பத்மாநாதன்

புது கூடு விறகு ,

பலகலி விதி . நாகபு.

PRINTED AT
THE NADARAJA PRESS,
FRAMJEE HOUSE, COLOMBO 3.